

Η πανήγυρη της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στον Πειραιά

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Με εκκλησιαστική λαμπρότητα και κατάνυξη, εορτάσθηκε η Κοίμηση της Υπεραγίας Θεοτόκου, στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς.

Την Παρασκευή 14 Αυγούστου, παραμονή της εορτής, τελέσθηκε ο Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός και εψάλησαν τα Εγκώμια της Υπεραγίας Θεοτόκου, χοροστατούντος του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Αχελώου κ. Νήφωνος, Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς. Ακολούθως, πραγματοποιήθηκε η λιτάνευση του Ιερού Επιταφίου της Παναγίας και στη συνέχεια τελέσθηκε Ιερά Αγρυπνία.

Το Σάββατο 15 Αυγούστου, ημέρα της εορτής, το πρωί τελέσθηκε ο Όρθρος και η πανηγυρική θεία Λειτουργία, ενώ το απόγευμα θα τελεσθούν ο μεθέορτος Εσπερινός και η Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο.

Ο Θεοφιλέστατος στο κήρυγμα του αναφέρθηκε στον εορτασμό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, εστιάζοντας ιδιαίτερα στον ιερό τόπο της Γεθσημανή, όπου σύμφωνα με την εκκλησιαστική παράδοση βρίσκεται το προσκύνημα που συνδέεται με την Παναγία.

Η Γεθσημανή παρουσιάζεται ως ένας τόπος φαινομενικά ασήμαντος, στα περίχωρα της Ιερουσαλήμ, που όμως κατέχει κεντρική θέση στο σχέδιο της θείας οικονομίας για τη σωτηρία του ανθρώπου. Η ίδια η ονομασία της, που σημαίνει «ελαιοτριβείο», γίνεται αφορμή για έναν βαθύ συμβολισμό. Εκεί ο Χριστός, λίγο πριν από το Πάθος Του, προσεύχεται με αγωνία, αποκαλύπτοντας την αληθινή ανθρώπινη φύση Του. Η προσευχή Του φανερώνει ότι, ως άνθρωπος, βιώνει τον φόβο και την οδύνη μπροστά στα γεγονότα που πρόκειται να ακολουθήσουν. Ωστόσο, μέσα από αυτή την αγωνία επιτυγχάνει την τέλεια ταύτιση του ανθρώπινου θελήματός Του με το θέλημα του Πατέρα, λέγοντας ουσιαστικά ότι δεν επιθυμεί να γίνει το δικό Του θέλημα αλλά το θέλημα του Θεού.

Ο Θεοφιλέστατος έκανε έναν παραλληλισμό ανάμεσα στην ελιά που συνθλίβεται στο ελαιοτριβείο για να παραχθεί το λάδι και στον Χριστό που «συνθλίβει» το ανθρώπινο θέλημά Του μέσα στην υπακοή. Όπως η ελιά δεν καταστρέφεται αλλά παράγει πολύτιμο έλαιο, έτσι και ο Χριστός, μέσω της θυσίας Του, προσφέρει το «έλαιο» της σωτηρίας, το οποίο θεραπεύει τις πληγές της ανθρωπότητας, νικά την αμαρτία, τον θάνατο και τη δύναμη του διαβόλου.

Η Παναγία, ακολουθεί το παράδειγμα του Υιού της. Η Θεοτόκος, έζησε ολόκληρη τη ζωή της ως μια διαρκή παράδοση του εαυτού της στο θέλημα του Θεού. Από τη νεανική της ηλικία, όταν αφιερώθηκε στον ναό, μέχρι τη στιγμή του Ευαγγελισμού, έδειξε απόλυτη εμπιστοσύνη στον Θεό. Δεν υπολόγισε τις κοινωνικές συνέπειες ούτε τον κίνδυνο που συνεπαγόταν η αποδοχή της θείας αποστολής της, αλλά απάντησε με το γνωστό «Ιδού η δούλη Κυρίου». Με τον τρόπο αυτό απαρνήθηκε κάθε προσωπικό σχεδιασμό και παρέδωσε ολοκληρωτικά τη ζωή της στην πρόνοια του Θεού.

Η ίδια στάση συνεχίστηκε και στις δυσκολότερες στιγμές της ζωής της. Η Παναγία σιωπά στην προσφυγιά της Αιγύπτου, υπομένει τον πόνο της μητέρας που βλέπει τον Υιό της να σταυρώνεται και δέχεται χωρίς αντίδραση το «δίστομο μαχαίρι» της οδύνης που διαπερνά την καρδιά της. Όλες αυτές οι δοκιμασίες αποτελούν εκφράσεις της ελεύθερης υπακοής της και όχι ως εξαναγκασμός. Η Θεοτόκος δεν ενεργεί από υποχρέωση, αλλά επειδή έχει εμπιστευθεί ολοκληρωτικά τον Θεό.

«Όλο αυτό δεν αποτελεί μία καταναγκαστική πράξη που κάνει Θεοτόκος απέναντι στον Κύριό μας, αλλά είναι πράξεις ελεύθερης βούλησης. Γιατί η Παναγία μας έχει εναποθέσει τα πάντα στον Θεό. Έχει εναποθέσει κάθε θέλω, κάθε θέλημα, κάθε

προσδοκία, κάθε ελπίδα. Όλα τα έχει εναποθέσει στην πρόνοια του Θεού και κάνει καλή χρήση της ελευθερίας της και επιλέγει σωστά, και επιλέγει πάντα το θέλημα του Θεού.»

Η κορύφωση αυτής της απόλυτης εμπιστοσύνης εκδηλώνεται στην Κοίμησή της. Παρότι είναι η Μητέρα του Θεού, η «Πλατυτέρα των Ουρανών», δέχεται να περάσει από την εμπειρία του θανάτου. Ο θάνατός της, όμως, δεν παρουσιάζεται ως τέλος αλλά ως μετάβαση. Ο Θεοφιλέστατος εξήγησε ότι η μετάσταση της Θεοτόκου σημαίνει τόσο την ανάστασή της όσο και την είσοδό της στους ουρανούς. Μέσα από αυτή τη μετάσταση η Παναγία γίνεται το πρώτο ανθρώπινο πρόσωπο που εισέρχεται με αναστημένο σώμα στη Βασιλεία των Ουρανών και γεύεται πλήρως τις άκτιστες ενέργειες του Θεού.

Η σημασία αυτού του γεγονότος είναι τεράστια για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η Παναγία γίνεται η ζωντανή επιβεβαίωση ότι οι υποσχέσεις του Χριστού είναι αληθινές. Η Κοίμησή της αποκαλύπτει το μέλλον που προορίζεται για τον άνθρωπο και δείχνει ποια είναι η τελική προοπτική της ανθρώπινης φύσης μέσα στη Βασιλεία του Θεού. Η ανάστασή της και η είσοδός της στη δόξα του Θεού αποδεικνύουν ότι ο θάνατος δεν έχει τον τελευταίο λόγο και ότι η αιώνια ζωή αποτελεί πραγματικότητα.

«Η Υπεραγία Θεοτόκος μας ανοίγει τον δρόμο. Γίνεται ο πρώτος άνθρωπος ο οποίος εισέρχεται με το αναστημένο σώμα του, στη Βασιλεία των ουρανών. Γίνεται ο πρώτος άνθρωπος ο οποίος γεύεται τις άκτιστες ενέργειες του Θεού. Το άκτιστο φως που αντίκρισαν οι απόστολοι στη μεταμόρφωση του Κυρίου. Την απόλυτη αλήθεια, την απόλυτη δικαιοσύνη και την απέραντη αγάπη του Θεού μας. Και έτσι εκείνη μας ανοίγει τον δρόμο και μας επιβεβαιώνει ότι είναι αλήθεια όλα αυτά που μας υποσχέθηκε ο Υιός της και Θεός μας.»

Όπως είπε στη συνέχεια ο Θεοφιλέστατος, τα μάτια της Θεοτόκου κλείνουν με την Κοίμηση, αλλά ανοίγουν τα μάτια των ανθρώπων για να κατανοήσουν το σχέδιο του Θεού. Τα χέρια της, που νεκρώνονται προσωρινά, ανοίγουν και πάλι μετά την ανάστασή της για να αγκαλιάσουν μητρικά όλη την ανθρωπότητα. Η Παναγία είναι αδιάκοπη μεσίτρια και προστάτιδα, η οποία βρίσκεται πάντοτε κοντά σε όσους επικαλούνται τη βοήθειά της, τους σκεπάζει, τους θεραπεύει και τους ενισχύει στις δυσκολίες τους.

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στον χαρακτηρισμό της Παναγίας ως μητέρας όλων των χριστιανών. Επικαλούμενος τη διδασκαλία του Ιερού Χρυσοστόμου, ο Θεοφιλέστατος υπενθυμίζει τα λόγια του Χριστού πάνω στον Σταυρό προς τον Ευαγγελιστή Ιωάννη: «Ιδού η μήτηρ σου». Με αυτή την πράξη, ο Χριστός δεν εμπιστεύεται απλώς τη μητέρα Του στον αγαπημένο μαθητή, αλλά την προσφέρει σε όλους όσοι Τον αγαπούν και Τον ακολουθούν. Έτσι, η Παναγία γίνεται πνευματική μητέρα όλων των πιστών, η οποία πρεσβεύει αδιάκοπα για τη σωτηρία τους ενώπιον του Θεού.

Όπως ο Χριστός και η Παναγία πέρασαν από το δικό τους «ελαιοτριβείο», έτσι και κάθε άνθρωπος καλείται να περάσει μέσα από δοκιμασίες, θλίψεις και πνευματικούς αγώνες. Οι δυσκολίες της ζωής δεν πρέπει να προκαλούν φόβο, διότι η Θεοτόκος βρίσκεται δίπλα στους ανθρώπους ως στήριγμα και παρηγοριά. Εκείνο που πραγματικά πρέπει να φοβάται ο άνθρωπος δεν είναι οι εξωτερικές δοκιμασίες, αλλά το ίδιο του το εγώ. Το εγώ είναι αυτό που μπορεί να τον απομακρύνει από το θέλημα του Θεού και να τον εμποδίσει να ακολουθήσει το παράδειγμα του Χριστού και της Παναγίας.

Αν ο άνθρωπος, ολοκλήρωσε ο Θεοφιλέστατος, κατορθώσει να συνθλίψει τον εγωισμό του και να εμπιστευθεί τον Θεό, τότε μπορεί να χαίρεται, γιατί η πύλη του Παραδείσου έχει ήδη ανοίξει. Η Παναγία είναι η κλίμακα που ενώνει γη και ουρανό, μέσω της οποίας ο Θεός κατέβηκε στον κόσμο και μέσω της οποίας οι άνθρωποι καλούνται να ανέλθουν στη Βασιλεία Του.

«Και έτσι η Παναγία γίνεται η μητέρα όλων μας. Γίνεται αυτή που μας αγαπά με τέτοιον τρόπο που είναι σίγουρη πάντοτε η πρεσβεία της, δεδομένη προς τον Υιό της και Θεό μας. Άρα λοιπόν δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα.»

